

Ο μοιραίος άνθρωπος λεγόταν Κουρτ Στούντεντ και ήταν στρατηγός των αλεξιπτωτιστών του Χίτλερ. Διοικούσε το 11ο αεροπορικό σώμα, το οποίο ο ίδιος είχε ιδρύσει. Όταν παραδέχτηκε το σφάλμα του, ήταν πολύ αργά. Και γι' αυτόν και για τους αλεξιπτωτιστές του και για την Κρήτη: Ο Χίτλερ είχε κερδίσει αυτό που δίσταζε να πάρει κι ο Τσόρτσιλ είχε χάσει αυτό που ονειρευόταν να δημιουργήσει.

Ουσιαστικά, ο λαός της Κρήτης ανέτρεψε τη ροή του Β' Παγκοσμίου πολέμου με φτυάρια, τσουγκράνες και σανίδια. Ο παγκόσμιος θαυμασμός για την ηρωική αντίστασή του στη μάχη της Κρήτης παραμέρισε κι έκανε να ξεχαστεί η καταλυτική ανατροπή:

Χάρη στους Κρητικούς, ο Χίτλερ κατάργησε τους αλεξιπτωτιστές ως μονάδα κρούσης, τη στιγμή ακριβώς που ο Ουίνστον Τσόρτσιλ κι ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ αντιλαμβάνονταν την ανεκτίμητη σημασία τους.

Ο Λεονάρντο ντα Βίντσι ήταν αυτός, που, στα τέλη του ΙΕ' αιώνα, σχεδίασε ένα αλεξιπτωτο. Ο Γάλλος Μπλανσάρ το χρησιμοποίησε πρώτη φορά, στα τέλη του ΙΗ' αιώνα. Ο Αμερικανός Μπέρι ήταν ο πρώτος που ρίχτηκε στο κενό με αλεξιπτωτο, πηδώντας από αεροπλάνο, το 1912. Οι Γερμανοί, στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο, το χρησιμοποιούσαν για να μη σκοτώνονται οι πιλότοι τους, όταν τα αντιαεροπορικά κατέρριπταν τα αεροπλάνα τους. Οι Σοβιετικοί τα εκμεταλλεύτηκαν πρώτη φορά, στον ρωσοφινλανδικό πόλεμο του 1939 - 1940, για να ρίχνουν δολιοφθορείς στα νώτα του εχθρού. Ο Κουρτ Στούντεντ είχε πλούσια ιστορία πίσω του, όταν πρότεινε στον Χίτλερ να δημιουργήσει ένα σώμα στρατού, που θα επιτίθεται από τον αέρα. Τα δυο πρώτα χρόνια του πολέμου τον δικαίωσαν.

Καθώς όμως η Ελλάδα κατέρρεε από τα χτυπήματα των Γερμανών, τον Απρίλιο του 1941, ο Κουρτ Στούντεντ ονειρευόταν δράση. Πρότεινε στον Χίτλερ να καταλάβουν την Κρήτη. Ο Χίτλερ δίσταζε. Μπορεί στην ξηρά ο στρατός του να ήταν ανίκητος, στη θάλασσα, όμως, κυριαρχούσαν οι Άγγλοι. Ο Στούντεντ επέμενε. Όχι από τη θάλασσα αλλά από τον αέρα θα έπαιρναν την Κρήτη. Ο Χίτλερ εξακολουθούσε να διστάζει. Οι αλεξιπτωτιστές, ως εκείνη την ώρα, νικούσαν, επειδή, μόλις ξεκαθάριζαν το έδαφος, ενισχύονταν από τις χερσαίες δυνάμεις, που έσπευδαν. Ο Στούντεντ είχε τη λύση:

«Οι αλεξιπτωτιστές μου θα κυριεύσουν τα τρία αεροδρόμια της Κρήτης, όπου θα μπορέσουν να προσγειωθούν με ασφάλεια τα μεταγωγικά με τις χερσαίες δυνάμεις. Δώσε μου οχτώ μέρες. Θα έχουμε ελάχιστους νεκρούς».

Ο Χίτλερ το αποδέχτηκε, την ώρα που ο Τσόρτσιλ ονειρευόταν ένα νέο Σκάπα Φλόου, όπως έλεγε κι όπως έγραψε στα απομνημονεύματά του.

Το Σκάπα Φλόου είναι ένας απροσπέλαστος κόλπος στη Σκοτία. Στον Α' Παγκόσμιο πόλεμο είχε μετατραπεί σε απόρθητο ορμητήριο των αγγλικών πολεμικών σκαφών. Ένα σύμπλεγμα νησιών, στο στόμιο του κόλπου, κάνει αδύνατη την πρόσβαση του εχθρού. Όταν οι Γερμανοί προσπάθησαν να πάρουν το Σκάπα Φλόου, βρέθηκαν σε δεινή θέση.

Ο Τσόρτσιλ ήθελε να μετατρέψει την Κρήτη σ' ένα απέραντο Σκάπα Φλόου που θα εξυπηρετούσε τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Βόρεια Αφρική και θα στήριζε την άμυνα της Μάλτας. Με αυτές τις σκέψεις, οχύρωνε το νησί, παραγνωρίζοντας την αξία μιας επίθεσης από τον αέρα. Άλλωστε, οι κινήσεις των Γερμανών τον έπειθαν ότι από τη θάλασσα θα δεχόταν η Κρήτη το χτύπημα.

Οι γερμανικές δυνάμεις κυριεύσαν τα Κύθηρα και τα Αντικύθηρα, τα οχύρωσαν και τα μετέτρεψαν σε αντιαεροπορικές βάσεις. Πήραν τη Μήλο, την οχύρωσαν και τη μετέτρεψαν σε βάση χερσαίων δυνάμεων, απ' όπου, προφανώς, θα ξεκινούσαν τα αποβατικά τους σκάφη. Κατέλαβαν και την Κάρπαθο και τη μετέτρεψαν σε βάση για τα αεροπλάνα Μέσερμιτ και Στούκας.

Την ίδια ώρα, άνοιγαν αεροδρόμια στην Κόρινθο, στα Μέγαρα, στην Τανάγρα, στα Τοπόλια, στο Δαδί, στην Ελευσίνα και στο Φάληρο. Ο Στούντεντ ήθελε να είναι απόλυτα καλυμμένος. Θα χρησιμοποιούσε 228 βομβαρδιστικά, 205 Στούκας, 119 καταδιωκτικά και 114 μαχητικά. Συνολικά, 666 αεροπλάνα του 8ου αεροπορικού σώματος του φον Ριχτχόφεν. Κι ακόμα, 520 Ju-52 για τη μεταφορά των αλεξιπτωτιστών και των χερσαίων δυνάμεων.

Η 20ή Μαΐου του 1941, μέρα της γερμανικής επίθεσης στην Κρήτη, έκρυβε δυσάρεστες εκπλήξεις και για τον Τσόρτσιλ αλλά και για τον Χίτλερ. Ο πρώτος είδε να γίνεται η

επίθεση από τον αέρα κι ο δεύτερος έμαθε πως το άνθος του γερμανικού στρατού, οι αλεξιπτωτιστές του, εκκαθαρίζονταν μόλις πατούσαν στο έδαφος.

Το «απόλυτο όπλο» των Κρητικών ήταν τα φτυάρια, οι τσουγκράνες και τα σανίδια. Οι «άμαχοι» διέλυσαν τον αιφνιδιασμό. Τη νύχτα, ο Κουρτ Στούντεντ διαπίστωνε πως η εύκολη επιχείρηση του είχε στοιχίσει πανάκριβα, χωρίς να έχει επιτευχθεί έστω ένας από τους αντικειμενικούς του στόχους. Αναγκαστικά, την επομένη, έδωσε διαταγές αυτοκτονίας. Τα Ju-52 προσγειώθηκαν στο Μάλεμε μέσα σε κόλαση φωτιάς. Έπεσαν στο σφαγείο των Αγγλων αλλά πήραν αυτό που ήθελαν.

«Ήταν υπέροχο το θέαμα, να βλέπει κανείς τους χωρικούς της Κρήτης να έρχονται σε μας και να εκλιπαρούν, να τους δώσουμε όπλα», έγραφε ο Βρετανός ταξίαρχος, Τζον Σόλσμπερι, στην έκθεσή του, περιγράφοντας με θαυμασμό την ελληνική λαϊκή συμμετοχή στη «Μάχη της Κρήτης». Όπλα, όμως, δεν υπήρχαν κι οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές είχαν κιάλας γαντζωθεί στην πόλη και τα περίχωρα του Ηρακλείου.

Κι ο θαυμασμός των Αγγλων έγινε έκσταση κι αλαλαγμός, καθώς είδαν Κρητικούς με πολιτικά και με τέλεια οπλοπολυβόλα να μπαίνουν στη μάχη και να ξεκαθαρίζουν τις γερμανικές φωλιές, τη μια μετά την άλλη. Πού είχαν βρει τα όπλα; Η απάντηση εξουθενωτική στην απλότητά της:

«Αφού οι Άγγλοι δεν είχαν να μας δώσουνε, τα πήραμε από τους Γερμανούς».

Δεν πίστευε στα μάτια του ο δημοσιογράφος Κρίστοφερ Μπάκλεϊ, όταν μετέδιδε την πολεμική του ανταπόκριση:

«Γέροι, παιδιά, γυναίκες πολεμούν με μαχαίρια, σανίδες και πανάρχαια όπλα που οι πρόγονοί τους πρέπει να είχαν χρησιμοποιήσει κατά των Τούρκων».

Κι ο Βρετανός στρατηγός Φράιμπεργκ θα αναφέρει:

«Ολόκληρος ο πληθυσμός της Κρήτης ήθελε να πολεμήσει. Δυο πλήρεις μεραρχίες θα μπορούσαμε να σχηματίσουμε, αν είχαμε καιρό. Δεν έχω γι' αυτό καμιά αμφιβολία»...

«Ο ιπποτισμός και η γενναιοψυχία των ελληνικών δυνάμεων υπήρξαν υψίστου βαθμού», αναφέρει στην έκθεσή του ο ταξίαρχος Τζον Σόλσμπερι. Και συμπληρώνει:

«Κι αυτό, αν και το σύνολό τους γυμνάστηκε λίγες μόνο βδομάδες, ενώ τα όπλα τους ήταν αρχέγονα και ανεπαρκή».

Παρ' όλ' αυτά, οι Έλληνες μαχητές δεν χωρούσαν στα πλοία, όταν άρχισε η εκκένωση. Τους άφησαν, γύρω στους 10.000 άντρες, μόνους στο νησί. Οι 5.256 αιχμαλωτίστηκαν. Οι υπόλοιποι βγήκαν στα βουνά. Ελάχιστοι έφτασαν στην Αίγυπτο. Στις μάχες είχαν σκοτωθεί 58 αξιωματικοί και περίπου 400 οπλίτες. Χωρίς να λογαριάζονται οι νεκροί χωροφύλακες και τα θύματα από τον, στα χαρτιά άμαχο, πληθυσμό, που πολέμησε με τα μαχαίρια και τις σανίδες.

Η μάχη της Κρήτης συνεχίστηκε ως τις 29 του μήνα και στοίχισε στους Γερμανούς πάνω από 6.000 άνδρες νεκρούς και τραυματίες, από τους 22.000 που είχαν μετάσχει στην επιχείρηση.

Ο ίδιος ο αρχηγός των Γερμανών αλεξιπτωτιστών Κουρτ Στούντεντ έγραψε:

«Όσοι πολέμησαν στην Κρήτη το 1941, επιτιθέμενοι και αμυνόμενοι, πρέπει να είναι υπερήφανοι. Για μένα, όμως, ως διοικητή των Γερμανών αλεξιπτωτιστών, που κατέλαβαν την Κρήτη, το όνομα του νησιού συνδέεται με πικρές αναμνήσεις. Ομολογώ ότι πλανήθηκα στους υπολογισμούς μου, όταν συμβούλευσα αυτή την επίθεση. Το αποτέλεσμα ήταν να χάσω πολλούς και πολύτιμους αλεξιπτωτιστές, που τους θεωρούσα παιδιά μου, αλλά και να εκλείψουν πια οι γερμανικοί σχηματισμοί αλεξιπτωτιστών, τους οποίους εγώ ο ίδιος δημιούργησα».

Η Κρήτη είχε πετύχει κάτι περισσότερο από τη δόξα και τον παγκόσμιο θαυμασμό. Είχε εξουδετερώσει για πάντα ένα φοβερό γερμανικό όπλο: Τα σώματα αλεξιπτωτιστών. Κι

αυτό, επειδή ο Χίτλερ νόμιζε πως μπορούν να δρουν μόνο με το στοιχείο του αιφνιδιασμού. Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι το απρόβλεπτο στοιχείο ήταν ο κρητικός λαός, που τους εκμηδένισε με γεωργικά εργαλεία.

Ο Τσόρτσιλ, αντίθετα, το είδε αυτό και κατέληξε σε άλλο συμπέρασμα. Το γράφει ο ίδιος στα απομνημονεύματά του:

«Η χρησιμοποίηση αλεξιπτωτιστών απαιτεί έστω και πρόσκαιρη υπεροχή στον αέρα. Πάνω από την Αγγλία, οι Γερμανοί δεν την απόκτησαν ποτέ. Πάνω από την Κρήτη, την είχαν».

Ακολουθώντας το παράδειγμα των συμμάχων του, ο Φραγκλίνος Ρούσβελτ ζήτησε να οργανωθούν πέντε αμερικανικές μεραρχίες αλεξιπτωτιστών. Στις 6 Ιουνίου 1944, μέρα της απόβασης στη Νορμανδία, αποδείχτηκε πως ο Τσόρτσιλ είχε δίκιο.

Στις 19 Ιουνίου 1941, σε επίσημη τελετή, ο Αδόλφος Χίτλερ παρασημοφορούσε τον Κουρτ Στούντεντ με τον σταυρό του ιππότη. Ταυτόχρονα, όμως, του έλεγε:

«Η Κρήτη απέδειξε πως τέλειωσαν οι μεγάλες μέρες των αλεξιπτωτιστών. Η χρησιμοποίησή τους απαιτεί αιφνιδιασμό, που, πια, δεν μπορεί να υπάρξει».

Ο Χίτλερ χρειάστηκε 56 μέρες για να πάρει την Ελλάδα. Μέσα σε 50 μέρες, ένα χρόνο πριν, είχε σαρώσει Ολλανδία, Βέλγιο και Γαλλία μαζί...

